



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobců:

- a) D.O. , narozený ..., státní příslušnost Irák,
 - b) S.M.A., narozený ..., státní příslušnost Irák,
- oba t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem,
oba zastoupeni obecným zmocněncem Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha

proti

žalovanému:

Policie ČR, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, se sídlem
Nádražní 2, 306 28 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 2. 2018, č. j. KRPP-28192-3/ČJ-2018-030022
a ze dne 18. 2. 2018 č. j. KRPP-28191-3/ČJ-2018-030022,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se podanou žalobou domáhali zrušení shora označených rozhodnutí žalované, kterým byli žalobci podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištění za účelem předání do Rumunska podle právního předpisu Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)]. Doba zajištění byla stanovena dle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců na 86 dní od okamžiku omezení osobní svobody.

2. Dle podané **žaloby** v první řadě nemělo vůbec dojít k zajištění nezletilého žalobce s ohledem na jeho věk a zranitelnost., protože zajištění nezletilých není v nejlepším zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, a proto měl správní orgán hledat alternativní opatření. Podle žalobců se správní orgán vůbec nezabýval zájmem nezletilého žalobce, přičemž se k tomuto tématu vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-28, kdy došel k závěru, že alternativou k zajištění by se správní orgán měl zabývat již v rámci rozhodování o zajištění. Žalobci odkazují i na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 41 A 71/2016, kde soud zdůraznil nutnost explicitního vypořádání se správního orgánu se zájmem nezletilých dětí tak, aby dospěl k nejlepší variantě řešení situace pro nezletilé děti. Podle doporučující zprávy zvláštního zpravodaje OSN pro práva migrantů z r. 2009 by mělo být prvním a nejdůležitějším kritériem při posuzování umísťování rodin do zajišťovacích zařízení pro cizince (zkr. „ZZC“) zájem nezletilých dětí vzhledem k tomu, že zejm. malé děti nejsou schopny pochopit účel zajištění. Proto je třeba usilovat o ubytování v alternativních zařízeních – do přijímacího střediska nebo pobytového střediska pro žadatele o mezinárodní ochranu, které splňuje stejný účel a je adekvátnější k pobytu rodin s malými dětmi, než ZZC Bělá-Jezová.
3. Délka zajištění určená správní orgánem je též v rozporu se závazky České republiky dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalobci upozorňují na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii, č. 33201/11 (obdobnou argumentaci pak ESLP zopakoval i v žalobci zmiňovaných rozhodnutích ze dne 12. července 2016 ve věci A. B. a ostatní proti Francii, č. 11593/12 a ze dne 12. července 2016 ve věci R. C. a V. C. proti Francii, č. 76491/14 a v rozsudku A. M. a ostatní proti Francii, č. 24587/12). Soud zde stanovil 3 faktory, které je nutné posuzovat při hodnocení zajištění ve vztahu k nezletilým dětem: nízký věk dětí, délka zajištění dětí a nezpůsobilost místa pro pobyt dětí. ESLP tak obecně nedeklaroval, že by nebylo možné umístit děti do jednoho zařízení společně se zajištěnými rodiči, délka možného zajištění je však přímo odvislá od konkrétních specifik daného případu, neboť je třeba brát speciální ohled na věk a zranitelnost dětí. ESLP stanovil, že umístění dětí do zajišťovacího zařízení společně se zajištěnými rodiči je možné na tzv. krátkou (nezbytnou) dobu, kterou v citovaném rozhodnutí vyčíslil na 7 dnů. Délka zajištění 86 dnů stanovená v případě žalobců je dvanásťnásobná oproti této délce, a představuje proto jednoznačné porušení práv chráněných čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech ve vztahu k nezletilým žalobcům. Podle žalobců žalovaný správní orgán tyto skutečnosti ve svém posouzení vůbec nezohlednil. S ohledem na nízký věk dětí (6, 10, 12 a 13 let) se měl zabývat vhodnější alternativou k zajištění. Zajištění je z toho důvodu nezákonné.
4. Žalobci dále namítali, že vydaná rozhodnutí omezila jejich osobní svobodu v nezákonné a nepřiměřené délce. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí zajištění být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných

správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. V napadených rozhodnutích ale žalovaná stanovila dobu zajištění na 86 dnů tak, že „*součtem lhůt uvedených v nařízení EU č. 604/2013 (30+14+42 dní) dospěl správní orgán k závěru, že doba potřebná k provedení realizace předání účastníka řízení může trvat až 86 dní.*“ Je zcela zřejmé, že žalovaná tedy zajistila žalobce ne na minimální dobu, na dobu co nejkratší, ale naprosto naopak na nejdelší možnou dobu, s jakou nařízení Dublin III počítá, co se týče délky dublinského řízení. Stanovená doba tak nerespektovala imperativ co nejmenšího zásahu do osobní svobody zajišťovaných osob, když zde došlo k zajištění rovnou na dobu maximální.

5. Takto stanovená doba zajištění navíc nedávala záruku, že žalobce skutečně bude zajištěn toliko po dobu souladnou s nařízením Dublin III. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, podle kterého má správní orgán dbát toho, aby nedošlo k zajištění účastníka řízení na dobu zjevně převyšující maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. V této věci již ale bude v okamžiku podání žádosti o převzetí (první úkon tzv. dublinského řízení), pokud nedojde k podání této žádosti v poslední možný den lhůty, maximální doba zajištění podle nařízení Dublin III v rozporu s dobou, stanovenou napadenými rozhodnutími o zajištění. Z praxe žalované (a i z praxe právního zástupce žalobce) plyne, že žádost o převzetí je odeslána a také reakce ze strany dotázaného členského státu je poskytnuta obvykle již během prvního měsíce zajištění. K okamžiku poskytnutí reakce ze strany dotázaného státu je tak již známa maximální doba zajištění (6 týdnů od tzv. akceptace) a policie standardně na základě takové informace prodlužuje dobu zajištění na dobu souladnou s nařízením Dublin III.
6. Postup žalované, když zajistila žalobce rovnou na dobu, která by byla v souladu s nařízením jenom v případě maximálního využití všech lhůt, byl proto podle názoru žalobce nesprávný. Takový postup nedával žalobci žádnou možnost obrany proti případnému nepropuštění ze zajištění po překročení maximální doby zajištění podle nařízení Dublin III. S tím také souvisí právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, jak vyplývá z čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Žalovaná sice uvedla, že se „*zabývala účinným zajištěním práva účastníka řízení na soudní kontrolu trvání zajištění*“ (str. 4 napadených rozhodnutí), a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26 (rozhodnutí již obsoletní, neboť se zabývá situací za existence jiné právní úpravy), z odůvodnění napadených rozhodnutí ale nebylo možné vyčíst, k jakému závěru dospěla a zda byla vůbec stanovená doba zajištění v souladu s takovým právem.
7. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu plyne, že právo na pravidelný soudní přezkum správního rozhodnutí o zajištění by mělo být dostupné přibližně každých 30 dnů (2 Azs 57/2014, 7 As 97/2017, IV. ÚS 1020/2015, 5 Azs 228/2015). Napadená rozhodnutí ale vůbec neuvedla, jakým způsobem je právo na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění v souzené věci zachováno. Vůči napadeným rozhodnutím je přípustná žaloba, kterou žalobce nyní podal. Pokud soud žalobě nevyhoví, mohou žalobci iniciovat vydání správního rozhodnutí (které je toliko podkladem k podání žaloby za účelem zabezpečení soudního přezkumu) podle ustanovení § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí soudu v této věci. S ohledem na praxi a zatíženost zdejšího soudu k doručování písemného vyhotovení zamítaných „detenčních“ rozhodnutí dle žalobce dochází ke konci třicetidenní zákonné lhůty k vypracování a doručení písemného rozhodnutí. S ohledem na

možnost podat žádost o propuštění toliko po uplynutí dalších 30 dnů (tj. v celku 60 dnů po vynesení rozhodnutí soudu) je možnost iniciovat další soudní přezkum (např. ohledně námitek překročení maximální doby zajištění) v praxi už nedostupná. Napadená správní rozhodnutí se však situací zajištěných cizinců, právní úpravou, ani praxí, která je žalované známa, vůbec nezabývala. Místo toho byli žalobci zajištěni na dobu „maximální možnou“ a v rozhodnutích bylo lakonicky konstatováno, že se zabezpečením práva na pravidelný soudní přezkum správní orgán zabýval. Napadená rozhodnutí byla naopak důkazem, že se správní orgán otázkou, zda lhůta 86 dní zajištění je i v souladu s právem na pravidelný soudní přezkum, vůbec nezabýval, neboť by musel dospět minimálně k pochybnostem, když ne přímo k závěru o rozporu takové doby zajištění s právem žalobce na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění. Ze zde uvedených důvodů se žalobci domnívali, že napadená rozhodnutí byla v části o stanovení doby zajištění v rozporu se zákonem, s nařízením Dublin III a s Úmluvou, a také, že byla v rozporu se správním řádem a nepřezkoumatelná, protože je zde důvod pro zrušení těchto rozhodnutí.

8. Podle žalobců žalovaná rovněž nedostála své povinnosti zabývat se předpokladem realizovatelnosti předání žalobců do Rumunska, což byl stanovený účel zajištění. Předpokladem realizace předání je nejdříve zjištění, že právě Rumunsko je státem, do kterého budou s největší pravděpodobností žalobci předáni. Pro takové posouzení ale podle názoru žalobců chyběly v napadených rozhodnutích dostatečné důvody, resp. nebylo zřejmé, zda žalovaná ve správním řízení zkoumala všechny skutečnosti, rozhodující pro určení státu příslušného k převzetí žalobce. Tento nedostatek spatřovali žalobci zejména v tom, že napadená rozhodnutí ve vztahu k jejich případu žádné individuální informace a zjištěné okolnosti neobsahovala. Žalovaná se navíc dostatečně nevypořádala ani se svou povinností zkoumat, zda v zemi, do které má být žalobce předán, nedochází k tzv. systematickým nedostatkům [pozn. soud se dále přidrží označení „systémové“ nedostatky, neboť lépe odpovídá podstatě a smyslu řečeného institutu i jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III, např. anglickému „systemic flaws“] v azylovém řízení. Byť úvaha, kterou byla žalovaná v rozhodnutí o zajištění povinna zachytit a kterou byla povinna v průběhu zajišťování učinit, byla toliko úvahou předběžnou, muselo zcela jistě jít o reálnou úvahu, založenou na konkrétních podkladech a dokumentech. Žalobci se ale domnívali, že žalovanou zachycená úvaha (na str. 4, první odstavec) byla naprosto povšechná, neměla oporu v podkladech ve správním spisu a postrádala přezkoumatelnost. Následně se správní orgán nezabýval ani reálným předpokladem pro navrácení či přemístění do příslušného státu EU. Také z tohoto důvodu je podle názoru žalobce rozhodnutí potřeba zrušit vzhledem k jejich nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.
9. Napadená rozhodnutí podle názoru žalobců nesplňovala základní náležitosti správního rozhodnutí, neboť neobsahovala žádné individuální okolnosti případů žalobců, když v nich správní orgán konstatoval jenom obecné informace a okolnosti, týkající se ve stejném rozsahu také jiných zajištěných osob.
10. Podle žalobců správní orgán pochybil, když podle jejich názoru nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu a nevycházel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci ani nezjistil stav věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti. Jeden ze žalobců během podání vysvětlení sdělil, že má otce ve Velké Británii. Dle kritérií nařízení Dublin III mají mít rodinní příslušníci přednost, z čehož vyplývá, že žalovaný neprovedl pečlivé posouzení individuálních okolností případu. Proto se žalobci u soudu dožadují zrušení napadených rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

11. S ohledem na skutečnost, že žalovaná porušila v řízení zákonná ustanovení § 129 a § 129a zákona o pobytu cizinců, čl. 5 odst. 4 Úmluvy, čl. 3 odst. 2 a čl. 28 nařízení Dublin III a § 68 odst. 2 a 3 správního řádu, žalobce navrhl, aby soud rozsudkem napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
12. Žalovaná ve svém **vyjádření k žalobě** setrvala na tom, že postupovala v souladu se zákonem a vydaná rozhodnutí byla řádně odůvodněna skutečnostmi zjištěnými během řízení. Uvedla, že žalobci společně s dalšími nelegálními migranty cestoval v úkrytu mezi převáženým materiálem na ložné ploše návěsu tahače TIR s registrační značkou Rumunska. Směřovali z Rumunska přes Maďarsko, Slovensko a ČR do SRN. Cíl cesty – dostat se bez oprávnění na území SRN – žalobci v průběhu několikrát zopakovali při svém vyjádření do protokolu. Řidiči a spolujezdci vozidel TIR byli součástí mezinárodní organizované skupiny, jež zajišťovala převozy nelegálních migrantů přes ČR do SRN, v současné době jsou rozhodnutím soudu vzati do vazby a je s nimi vedeno trestní řízení.
13. Žalovaná uvádí, že žádní rodinní příslušníci mladší 15 let s žalobci do zařízení zajištění nejsou. Nezletilý žalobce byl zajištěn společně s druhým zletilým žalobcem (jeho bratrancem) do zařízení pro zajištění cizinců („ZZC“) i na žádost zletilého žalobce, aby byli ubytováni společně, protože na území ČR nemá příbuzné ani nikoho, kdo by se mohl o nezletilého postarat. Postup žalované byl v nejlepším zájmu dítěte v souladu se zákony České republiky i ratifikovanými mezinárodními smlouvami. Zařízení Bělá-Jezová poskytuje obdobný standard zajištění ubytování rodin jako u žadatelů o mezinárodní ochranu.
14. Žalovaná stejně tak nesouhlasila s námitkou nezákonnosti a nepřiměřenosti doby zajištění, neboť v napadených rozhodnutích a jejich odůvodněních podrobně odůvodnila dobu zajištění včetně mechanismu výpočtu. K tomu žalovaná zopakovala svoji argumentaci z napadených rozhodnutí, kde při stanovení doby zajištění přihlédla k předchozím zkušenostem s dobou trvání přípravy předání a zohlednila nutnost co nejkratšího trvání zajištění podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Žalovaná zohlednila lhůtu pro podání žádosti tzv. dublinským střediskem (30 dní), lhůtu přebírající strany na odpověď (2 týdny, tj. 14 dní) a lhůtu na přijetí žadatele (6 týdnů, tj. 42 dní). Součtem lhůt dle nařízení Dublin III dospěla k závěru, že potřebná doba k provedení předání může trvat až 86 dní.
15. Pokud by se podařilo realizovat přemístění žalobců před uplynutím stanovené lhůty, bude ukončeno zajištění žalobců, neboť podle § 127 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců pomine důvod zajištění. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval směrnici 2008/115/ES a nařízení Dublin III.
16. K otázce existence systémových nedostatků se žalovaná v napadených rozhodnutích zabývala předpokladem realizovatelnosti předání. V době rozhodování jí nebyly známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání žalobců do Rumunska. Žalovaná důkladně posoudila, zda existuje reálný předpoklad, že dojde k předání žalobců do jiného členského státu EU ve stanovené době. Vycházela z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, kde tento dospěl k závěru, že *„pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.“* Překážky předání žalobců do Rumunska předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je předání žalobců alespoň potenciálně

možné, to vše s vědomím, že o zajištění žalobců nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Žalované nebyly známy překážky předání, kdy jedinou překážkou okamžitého předání žalobce do Rumunska byla povinnost dodržování lhůt uvedených v nařízení Dublin III.

17. Podle žalované napadená rozhodnutí splňují zákonné požadavky, byla individualizovaná, jak ve zjištěném ve spise zadokumentovaném skutkovém stavu, tak v obsaženém odůvodnění. Zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 129 odst. 3 mj. uvádí, že v řízení o zajištění za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. S žalobci byly dále dne 17. 2. 2018 sepsány protokoly dle ustanovení § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v nichž žalobci shodně uvedli, že měli v úmyslu dostat se ilegálně na území SRN, uvedli, že se nechtějí vrátit do Rumunska, na jehož území jsou oprávněni k pobytu jako žadatelé o mezinárodní ochranu. Dále v protokolech uvedli, že na území ČR nemají žádné příbuzné ani rodinné vazby, nemají zde zajištěnou adresu pobytu a nedisponují dostatečnými finančními prostředky. Vydaná rozhodnutí jsou zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, jenž obsahuje zásadu legitimního očekávání.
18. Podle žalované vydaná rozhodnutí plně odpovídala zákonným požadavkům a nebyla nezákonná, nepřezkoumatelná a zatížená vadami. Na základě výše uvedeného žalovaná navrhl, aby soud rozsudkem žalobu zamítl s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
19. Ze zasláního **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované odpovídají obsahu spisového materiálu. Nad rámec uvedeného ze spisu doplňuje následující skutečnosti: Podle záznamu o výsledku vyhledávání ze systému EURODAC ze dne 17. 2. 2018 si zletilý žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku dne 17. 2. 2018. Do protokolů o podání vysvětlení ze dne 17. 2. 2018 žalobce shodně uvedli, že do Rumunska se dostal z Turecka. Zletilý žalobce potvrdil, že požádal v Rumunsku o azyl. Následně v Rumunsku strávili 1 až 3 týdny. Nakonec se seznámili na hranici s afghánským převaděčem, který jim zajistil ilegální převoz kamionem. Žalobci kamionem, ve kterém byli nalezeni, mířili do Německa.
20. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, neboť účastník řízení nežádal nařízení ústního jednání a soud jeho nařízení nepovažoval za nezbytné (§ 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců).
21. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
22. Předmětné ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví: „Nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
23. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců „policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. [...]“

24. Čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III uvádí: „Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.“

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 [pozn. jedná se o odvolání/přezkum ve vztahu k rozhodnutí o přemístění].

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

25. Čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví: „Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“

26. V žalobě byly vymezeny čtyři okruhy žalobních námitek. **První okruh žalobních námitek** se komplexně zabýval vhodností zajištění nezletilého žalobce a dobou trvání tohoto zajištění, jakožto i jeho možnou alternativou. § 129 odst. 1 neobsahuje pro policii žádná omezení oprávnění zajistit cizince mladšího 15 let. Avšak, jak je upozorňováno v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. 3. 2015, č. j. 50 A 4/2015-35, je zapotřebí věnovat pozornost normativnímu kontextu. Nejvíce je třeba přihlídnout k ustanovení § 124 odst. 1 a § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která výslovně uvádějí, že je možné zajistit pouze cizince starší 15 let. „Jestliže totiž nelze omezit na osobní svobodě cizince mladšího 15 let ani za účelem jeho vyhoštění, tím spíše není možno omezit na svobodě cizince mladšího 15 let ‚pouze‘ za účelem jeho průvozu či předání (argumentum a fortiori /zde argumentum a maiori ad minus/).“ Vzhledem k tomu, že nezletilému žalobci je 16 let, zjevně nespadá do kategorie cizince mladšího 15 let. Stejně tak jej nelze považovat za nezletilého cizince bez doprovodu, jak jej definuje ustanovení § 180c zákona o pobytu cizinců: „Pro účely tohoto zákona se rozumí nezletilým cizincem bez doprovodu cizinec ve věku

15 až 18 let, který přicestuje na území bez doprovodu zletilé osoby odpovídající za něj podle právního řádu platného na území státu, jehož občanství cizinec mladší 18 let má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, na území státu jeho posledního bydliště, a to po takovou dobu, po kterou se skutečně nenachází v péči takovéto osoby; nezletilým cizincem bez doprovodu se rozumí i cizinec mladší 18 let, který byl ponechán bez doprovodu poté, co přicestoval na území.“ Nezletilý žalobce se totiž po celou dobu nachází v doprovodu zletilého žalobce – svého bratrance, který do protokolu uvedl, že je za nezletilého bratrance zodpovědný a proto si přeje, aby byl s ní umístěn společně. Z uvedených skutečností plyne, že nezletilého žalobce nelze považovat za osobu zvláště zranitelnou. Žalovaný bral v potaz nejlepší zájem dítěte, když vyhověl explicitní žádosti zletilého žalovaného, aby oba žalobci byli ubytováni společně. Žalovaný též uvedl, že na území ČR nemá žádné příbuzné ani jinou možnost, jak si zajistit ubytování a řádnou péči. Proto neměl žalovaný ani jinou možnost, než přistoupit ke společnému umístění žalobců do zařízení pro zajištění cizinců. Rozhodně by nebylo v nejlepším zájmu dítěte ponechat nezletilého žalobce téměř bez prostředků tak říkajíc „na ulici“. Soud proto neshledal, že by žalovaná jednala v rozporu s odst. 13 preambule nařízení Dublin III či s čl. 3 Úmluvy o právech dětí.

27. Argumentace žalobců ohledně tvrzení, že žalovaný správní orgán neměl přistoupit k zajištění nezletilého s ohledem na jeho zranitelnost, se opírají zejm. o rozsudek ESLP ze dne 12. července 2016 ve věci R. M. a ostatní proti Francii č. 33201/11. ESLP projednával celkem pět stížností proti Francouzské republice, které byly podány rodinami s nezletilými dětmi zajištěnými v zařízeních pro zajištění cizinců na dobu v řádu jen několika dnů. Ve všech pěti případech přitom ESLP dovodil porušení čl. 3 Úmluvy ze strany Francie. Ovšem ve všech případech se jednalo o nezletilé cizince hluboko pod 15 let. Soud, jak sami upozorňují žalobci ve své žalobě, stanovil 3 faktory pro posouzení, zda zajištění nezletilých cizinců společně s jejich dospělými členy rodiny, je přípustné. Těmito faktory jsou: nízký věk dětí, délka zajištění dětí a (ne)způsobilost místa pro pobyt dětí. Věk dětí se v těchto konkrétních případech pohyboval max. do 4 let, zatímco v případě nezletilého žalobce se již jeho věk pohybuje nad 15 let a ze spisového materiálu nevystaly pochybnosti o tom, že by nebyl schopen adekvátně chápat situaci, kterou mu může též vysvětlit jeho bratranec. Citované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-28 a Krajského soudu v Brně ze dne 3. 11. 2016, č. j. 41 A 71/2016 se oba zabývaly situací rodin s velmi malými dětmi, přičemž tyto rodiny byly zadrženy shodně ve vlaku, do kterého si legálně zakoupily jízdenku na rozdíl od žalovaných, kteří vědomě zaplatili převaděči za ilegální převoz. Z tohoto jednání správní orgán usoudil na vysoké nebezpečí útěku, když i žalovaní do protokolu potvrdili, že chtějí do Německa, ne do České republiky.
28. ZZC Bělá-Jezová je podle všeho zařízení způsobilé k pobytu žalobců (je přizpůsobeno i pro pobyt rodin s menšími dětmi), kteří zde mají možnost využít zdravotní pomoc i služeb sociálních pracovníků, režim je poměrně volný, je zde možnost různých aktivit. Faktory stanovené ESLP pro posouzení přípustnosti zajištění a jeho délky je třeba tedy hodnotit společně. Vzhledem k individuálním skutečnostem případu nebrání nic řídit se ustanovením § 125 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje maximální možnou délku zajištění cizince mladšího 18 let na 90 dnů. Vzhledem ke všem těmto okolnostem došel soud k závěru, že první okruh námitek žalobců je nedůvodný.

29. **Druhý z okruhů žalobních námitek** se vztahoval ke stanovené délce zajištění žalobců. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 11/2015-32, kterým argumentovali žalobci, lze citovat následující pasáže: „*Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. [...] Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.*“ V rozsudku ze dne 25. 1. 2017, č. j. 3 Azs 198/2016-19, však sám Nejvyšší správní soud s výše uvedenými závěry polemizoval: „[Z rozsudku č. j. 7 Azs 11/2015-32 je] zřejmé, že respektování maximální doby trvání zajištění stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III přispívá zejména k urychlení administrativních kroků, jež vedou k realizaci přemístění a tedy i k tomu, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. [...] čl. 28 Dublinského nařízení ani toto rozhodnutí nestanoví žádnou závaznou lhůtu 30 dnů jako základní dobu pro zajištění. Doba jednoho měsíce dle čl. 28 Dublinského nařízení je doba, do které má být nejpozději předložena žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Nezahrnuje v sobě zároveň maximální dobu zajištění osoby na jeden měsíc.“
30. Ze stanovení délky zajištění žalobců na 86 dnů vyplývá, že žalovaná naplnila základní požadavek, tj. nepřekročení 90 dnů zajištění nezletilého cizince jako maximální hranice doby trvání zajištění dle § 125 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Na lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III soud pohlíží jako na lhůty administrativní, které mají napomáhat hladkému průběhu celého procesu přemístění. Z dikce čtvrtého pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, stanovujícího lhůty k jednotlivým procesním krokům, dle soudu nelze vyvodit, že se jedná o maximální dobu zajištění v tom smyslu, že je třeba ji takto v rozhodnutí o zajištění stanovit vždy. Naopak, jedná se o dobu, po jejímž uplynutí musí být zajištěný cizinec (automaticky) propuštěn ze zajištění pro nesplnění procedurálních podmínek, tedy o určitou motivaci správního orgánu sloužící tomu, aby správní orgán usiloval o co nejefektivnější průběh tzv. dublinského řízení. V nyní projednávané věci byla doba zajištění stanovena v rámci lhůt dle nařízení Dublin III a s ohledem na předchozí zkušenosti žalované s předáváním cizinců v obdobných případech, kdy tyto „obdobné případy“ mohou být s ohledem na předcházející části napadených rozhodnutí interpretovány jako případy cizích státních příslušníků, kteří nedisponují žádnými doklady totožnosti a kteří byli náhodně zajištěni policií při nelegálním tranzitu přes ČR, přestože v jiném státě jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Z postupu žalované je navíc zřejmé, že nedocházelo ke zbytečnému prodlení – již dne 27. 2. 2018 byla podle obsahu správního spisu zaslána žádost ČR o přijetí žalobců zpět.
31. Otázkou požadavku na pravidelnost (periodicitu) soudního přezkumu se v minulosti již zabývaly jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Z judikatury ESLP plyne, že záruka dle čl. 5 odst. 4 Úmluvy v sobě zahrnuje i právo na pravidelný soudní přezkum důvodů trvání zbavení osobní svobody, jenž je prováděn buď automaticky, nebo je cizinci alespoň

dána možnost jej iniciovat „v rozumných intervalech“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 97/2012-26). V právní úpravě obsažené v zákoně o pobytu cizinců je zakotveno několik „vstupních bodů“ do soudního řízení, kdy volba prostředku je pouze na dotčeném cizinci. Zajištěný cizinec může buď hned podat správní žalobu proti vydanému správnímu rozhodnutí o zajištění – lhůta k podání žaloby činí 30 dnů a soud je povinen o žalobě rozhodnout do 7 pracovních dnů od obdržení správního spisu, který si zpravidla vyžádá od správního orgánu (pro předložení správního spisu spolu s vyjádřením zákon počítá se lhůtou 5 dnů od doručení žaloby, pokud je podána prostřednictvím policejního orgánu, nebo od vyžádání soudem), nebo může takový cizinec vyčkat, až uplyne časový úsek 30 dnů upravený v § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a o jeho žádosti o propuštění ze zařízení rozhodne policejní orgán, načež má otevřenu možnost bránit se opět prostřednictvím žaloby proti negativnímu rozhodnutí. Z toho je zřejmé, že současná právní úprava stanovuje striktní lhůty především pro soudy, aby se předešlo situacím, kdy řízení standardně trvají po delší dobu v řádu měsíců a pravidelný soudní přezkum je tak vskutku znemožněn (k tomu srov. například usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, č. j. IV. ÚS 1020/15). Žalobci byli v napadených rozhodnutích na str. 5 řádně poučeni o možnostech obrany proti rozhodnutí o zajištění soudní cestou, včetně možnosti podat žádost o propuštění ze zařízení. Zdejší soud rozhoduje o žalobách proti rozhodnutím o zajištění v zákonných lhůtách a i písemná vyhotovení rozsudků jsou vypravována v souladu se zákonem. Rozhodnutí o tom, že mezi pravomocným rozhodnutím o žalobě nebo o zajištění/prodloužení zajištění/nepropuštění ze zařízení a (novou) žádostí o propuštění ze zařízení musí uběhnout 30 dnů, bylo plně v kompetenci zákonodárce. Zněním zákona je soud při svém rozhodování vázán.

32. Soud neshledal s ohledem na shora uvedené skutečnosti dobu zajištění žalobců nepřiměřenou ani rozpornou s právními předpisy. Soud si byl vědom, že napadená rozhodnutí žalované představovala značný zásah do práva na osobní svobodu žalobců, avšak neshledal žalobní tvrzení o tom, že doba nutná k realizaci předání je zpravidla kratší, než jak ji určila žalovaná, dostatečně argumentačně a důkazně podloženými. Obdobně nebyla podložena ani domněnka, že by žalobci nemuseli být propuštěni ze zajištění v případě uplynutí některé z dílčích lhůt dle nařízení Dublin III. Soud zde musí presumovat, že všechny správní orgány, které budou mít co do činění s dublinským řízením v případě žalobců, budou dodržovat své povinnosti, vyplývající jim ze zákona a nařízení Dublin III, neboť je již v zájmu jich samých, aby zahájené dublinské řízení řádně proběhlo. Ze všech těchto důvodů soud nepovažoval druhý okruh žalobních námitek za důvodný.
33. **Třetí okruh žalobních námitek** spočíval na absenci posouzení realizovatelnosti předání s ohledem na stát, do kterého má být žalobce přemístěn, a existenci systémových nedostatků azylového řízení v tomto státě. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, formuloval ve výrocích I. a II. následující závěry: „*Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní*

orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.“ Mezi překážky ve smyslu nyní citovaného usnesení je třeba zařadit i systémové nedostatky azylového řízení (srov. čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III).

34. Skutečnost, že státem, jenž bude příslušný k posouzení azylových žádostí žalobců, je Rumunsko, žalovaná dovozovala ze shody otisků prstů s jinými sadami otisků v systému EURODAC. Záznamy o vyhledávání a shodě jsou součástí spisového materiálu. Vyplynulo tak, že zletilý žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v Rumunsku, proto je tento stát povinen žalobce převzít na své území (viz str. 2 a 4 napadených rozhodnutí). Záznam ze systému EURODAC přitom představuje hodnověrný důkaz o vedeném řízení o udělení mezinárodní ochrany a zletilý žalobce sám přiznal, že v Rumunsku o mezinárodní ochranu požádal. V rámci předběžného posouzení příslušnosti nevystaly žádné okolnosti, které by případně mohly založit příslušnost jiného členského státu.
35. Dále je pravdou, že existuje judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž je třeba vypořádávat se s existencí systémových nedostatků azylového řízení bez ohledu na zemi, do níž má být zajištěný dle nařízení Dublin III přemístěn. Na druhé straně soud nemohl přehlédnout ani usnesení čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-17, na nějž odkazovala žalovaná ve svém vyjádření a v němž byl tento požadavek relativizován tím, že v právu EU platí zásada vzájemné důvěry členských států, jež *„umožňuje vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic“* a *„ukládá každému z těchto států, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává“*, a tím, že Soudní dvůr EU ve spojených věcech C-411/10 a C-493/10 konstatoval, že *„[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“*; přičemž podle Soudního dvora EU *„na otázku, zda členský stát dodržuje základní práva, nelze pohlížet jako by se jednalo o nevyvratitelnou domněnku. Lze tedy dovodit, že se jedná o vyvratitelnou domněnku, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka nebyla vyvrácena.“*
36. Rozšířený senát dosud o položené otázce čtvrtého senátu, týkající se povinnosti správního orgánu zabývat se v každém jednotlivém případě již v řízení o zajištění cizince za účelem předání možností přemístění cizince z hlediska důvodů dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nerozhodl. Přestože se z důvodu jistoty a jednoznačnosti rozhodování jeví požadavek na výslovné vyřešení otázky existence systémových nedostatků přímo ve správním rozhodnutí o zajištění praktickým, soud zároveň nemůže předvídat vývoj judikatury, ke kterému by mohlo v nejbližší době dojít a který by byl podpořen argumentací čtvrtého senátu Nejvyššího správního soudu (především existencí vyvratitelné domněnky dodržování základních lidských práv členskými státy). Soud nezastírá, že by přísnější požadavky byly namísto, pokud by zemí, kam má být žalobce přemístěn, byla některá ze zemí, jež jsou známými „hříšnými“ dublinského azylového systému. O takový případ se nicméně v případě Rumunska nejedná. Přestože tedy v napadených rozhodnutích skutečně chybělo explicitní posouzení existence systémových nedostatků, soud žalobcově námitce nepřisvědčil, neboť měl za to, že se v rozhodnutích o zajištění žalobců bylo možno spokojit s omezeným, implicitním vyhodnocením daného problému.

37. Žalobci tvrdí, že v napadených rozhodnutích chybí úsudek, na jakém základě je předání cizinců alespoň potenciálně možné, ovšem správní orgán explicitně konstatuje, že mu v době rozhodování nejsou známy žádné skutečnosti, které by mohly zmařit předání účastníků řízení do Rumunska (srov. str. 4 napadených rozhodnutí). Z toho vyplývá, že minimálně potenciálně předání nic nebrání. Ani tento okruh žalobních námitek nebyl důvodný.
38. **Čtvrtý okruh žalobních námitek** byl vázán na otázku individualizace rozhodnutí na případ žalobce a zjištění rozhodných skutkových okolností případu žalovanou. K tomu soud zjistil, že žalobci byli v napadených rozhodnutích dostatečně individualizováni svými osobními údaji a také skutečnosti předcházející jejich zajištění byly v napadených rozhodnutích dostatečně popsány, když žalovaná uvedla, že žalobci se spolu s dalšími státními příslušníky Iráku nacházeli v nákladovém prostoru nákladního automobilu, nebyli schopni prokázat svou totožnost a ze systému EUODAC bylo zjištěno, že jsou žadateli o mezinárodní ochranu v Rumunsku, přičemž podle sdělení do protokolu o podání vysvětlení chtěli pokračovat do SRN (viz str. 2 napadených rozhodnutí). Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 2) a z obsahu spisového materiálu bylo zřejmé, že s žalobci byly sepsány individuální protokoly o podání vysvětlení, do nichž měli žalobci možnost sdělit veškeré skutečnosti, které považovali za podstatné. Soud nezjistil, že by individuální okolnosti případu žalobců vylučovaly jejich zajištění za účelem předání do Rumunska, přičemž o tomto předání se vydává samostatné rozhodnutí, jež musí být opět řádně odůvodněno.
39. Soud neshledal důvodným ani poukaz zletilého žalobce na to, že má na území Velké Británie otce. Žalovaná dle názoru soudu nebyla povinna se při úvahách o nutnosti zajištění žalobců za účelem jejich předání do Rumunska blíže zabývat skutečností, že má zletilý žalobce na území EU členy rodiny (otce). Tyto okolnosti jsou významné především z hlediska posouzení žádosti žalobců o udělení mezinárodní ochrany (z důvodu posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny, pokud mají ovšem členové rodiny udělen azylový status), k jejímuž posouzení je příslušné Rumunsko. Navíc touto skutečností, je potřeba, aby se zabýval správní orgán rozhodující přímo o předání žalobce do Rumunska a nikoliv žalovaná, která má pouze předběžně posoudit, zda neexistují překážky, pro které by nemohl být realizován účel zajištění, přičemž žalovaná tomuto požadavku zcela dostála.
40. Lze uzavřít, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nařízením Dublin III, své závěry o nezbytnosti zajištění žalobce na stanovenou dobu řádně odůvodnila a z jejího rozhodnutí bylo zřejmé, z čeho vycházela, jakými úvahami se řídila a k jakým závěrům na tomto základě dospěla. Rozhodnutí žalované netrpěla vadami nezákonnosti ani nepřezkoumatelnosti.
41. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měla právo žalovaná, jež měla ve věci plný úspěch. Žalované však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadovala jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 27. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně